

TRGOVSKI LIST

Časopis za trgovino, industrijo in obrt.

Ljubljana

Redništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Simon Gregorčičevi ulici
— Dopisi se ne vračajo. — Št. pri čekovnem zavodu v Ljubljani 11 953

Naročnina za ozemlje SHS: letno 180 D, za pol leta 90 D, za četrt leta
45 D, mesečno 15 D; za inozemstvo: 210 D. — Plača in toži se v Ljubljani.

LETO VI.

Telefon štev. 552

LJUBLJANA, dne 4. decembra 1923.

Telefon štev. 552

ŠTEV. 143.

Dr. R. Pipuš:

Izkoriščanje vodnih sil.

Maribor, 26. nov. 1923.

V svoji številki od 20. novembra 1923 je »Trgovski list« prinesel načrt zakona, po katerem naj bi se izdala dovoljenja za izkoriščanje vodnih sil. Hvalevredno je, da se poprej objavijo in izročijo javni kritiki načrti zakonov, ki tako globoko posegajo v gospodarsko življenje. Ne zadostuje pa, da se taki načrti samo objavljajo. Dolžnost gospodarskih krogov je, da se s takimi načrti pravočasno pečajo ter o njih izvedljivosti, pravilnosti in koristnosti izrazijo svoje mnenje, predno se načrti uzakonijo. Le na ta način je mogoče, da dobimo zakone, ki res ustrezajo potrebam našega gospodarstva.

Mene je takoj pri prvem čitanju načrta neprijetno dirnilo njegovo določilo o pristojnosti oblasti, ki bi naj izdala dovoljenja za izkoriščanje vodnih sil. Na slovenskem ozemlju in v Dalmaciji veljajo še avstrijski zakoni in avstrijski obrtni red s svojimi dodatki. Po teh zakonih izdaja dovoljenja za naprave, s katerimi se izkoriščajo vodne sile, praviloma politično oblastvo prve stopnje, to je okrajno glavarstvo. Deželno politično oblastvo (namestništvo, deželno predsedništvo) je izdalo taka dovoljenja v prvi instanci le za vodne naprave in za brode na plovnih vodah. Ravno tako izdaja politično deželno oblastvo v prvi instanci dovoljenja za vse naprave, pri katerih se proizvajajo ali prevajajo električne sile. Za vodne naprave, ki proizvajajo električne sile, je torej v vsakem slučaju treba dovoljenja političnega deželnega oblastva. S koliko silo so te naprave obratovne, oziroma koliko električne sile proizvajajo te naprave, je za pristojnost oblastva brez pomena.

Načrt novega zakona pa govori v svojem prvem paragrafu o tem, da izdajajo dovoljenja za naprave za izkoriščanja vodnih sil tista oblastva, ki so v posameznih delih naše države bila pristojna pred uveljavljanjem naše ustave, ako novi zakon v tem oziru kaj drugega ne določi. Za slovensko ozemlje in Dalmacijo bi torej veljali poprej omenjeni predpisi avstr. zakonov, po katerih nastopajo kot prva instanca praviloma okrajna glavarstva. V smislu člena 95 naše ustave se pri nas uprava izvršuje po oblastih, okrožjih, okrajnih in občinskih. Pri členu 2. zakona o razdelitvi države v oblasti od 26. aprila 1922 opravlja posle občne uprave v pokrajini (oblasti) veliki župan, v srezu pa srezki poglavar. V občno upravo pa spadajo v smislu člena prvega tega zakona tudi vsi posli iz seane pristojnosti ministrstva za poljedelstvo in vode. Iz tega sledi, da pri nas izginejo okrajna glavarstva, kakor hitro bodo izvršena ustava. Razne vesti poročajo, da se zgodi to v najkrajšem času. Vključ temu pa določuje člen 4. omenjenega načrta, da bodo dovoljenja za izkoriščanje vodne sile podjeljem 3. kategorije še tudi za naprej dajala v prvem členu navedena upravna oblastva, to je okrajna glavarstva. Ako se načrt uzakoni v tej obliki, se ne bode dal izvršiti, kakor hitro bode izvršena ustava, ker ne bo nikogar, ki bi izdajal tukaj navedena dovoljenja. Okrajnih glavarjev ne bo več. Niti srezki načelnik, niti veliki župan pa nista po svojem delokrogu enaka današnjemu okrajnemu glavarju.

Načrt deli vse vodne naprave v 3 vrste, brez ozira na to, ali so namenjene za proizvodnjo in prevajanje električne sile ali ne. V prvo vrsto so uvrščene vse naprave, ki imajo več kakor 100 kilovatov in so namenjene predvsem služiti potrebam korporacij javnega upravnega. V drugo vrsto spadajo naprave, ki imajo več kakor 300 kilovatov. Vse ostale naprave, ki ne spadajo niti v prvo niti v drugo vrsto, so uvrščene v tretjo vrsto.

Dovoljenja za naprave tretje vrste bi naj pri nas tudi za naprej izdajala okrajna glavarstva. Ker teh najbrže že niti takrat ne bo več, ko bode ta načrt uzakonjen, bi bilo umestno, da se v novem zakonu izrecno določi pristojnost za dovoljenje za vodne naprave tretje vrste. Ker gre tukaj po večini za prav neznačajne naprave, ki imajo pomen zgolj za posamezni mali kraj, bi kazalo te naprave odkazati pristojnosti srezkega načelnika, oziroma srezke skupščine, da postane postopanje čim bolj enostavno, ceneno in naglo.

Nikakor pa se jaz ne morem sprizniti s mislijo, da bi se dovoljenje vodnih naprav katerekoli vrste pridržalo narodni skupščini. Dovoljenje vodnih naprav je brez dvoma upravno vprašanje, dočim je narodna skupščina po svojem poklicu in svojem ustroju zakonodajna naprava. V njej odločajo v prvi vrsti politično-strankarski oziri. Že iz tega razloga in zaradi svoje ukornosti narodna skupščina nikakor ni sposobna pravilno in pravočasno reševati konkretna upravna in pravna vprašanja. V vodopravnih zadevah pa mora veljati v prvi vrsti zakon. Gre torej za pravno vprašanje. Sicer je res, da tudi upravna oblastva niso popolnoma neodvisna in da se znajo tudi tam uveljavljati politično-strankarski vplivi pri reševanju posameznih vodopravnih vprašanj. A če se rešujejo ta vprašanja pri upravnih oblastvih, tedaj je stranki še vedno odprta pot upravnega sodišča, bodisi v dveh ali vsaj v eni instanci, torej oblastva, ki uživa ugled in samostojnost neodvisnih sodnikov, ki je torej, kolikor je to pri človeških napravah sploh mogoče, nepristopno politično-strankarskim vplivom. Če je pa stvar rešila narodna skupščina sama, v kateri odločujejo v prvi vrsti politično-strankarski oziri, potem stranka nima več daljne nepristranske instance.

Ravno tako se mi ne vidi umestno, da se pridržuje izdajanje dovoljenja za gotove vodne naprave ministrskemu svetu. Pomislili je le treba na okornost, pristranost in počasnost naših beograjskih osrednjih uradov. Tu gre za vprašanja, katerih bode redko kdaj mogoče rešiti brez krajevnega ogleda. Krajevni ogled bode navadno moral opraviti uradnik, ki bode izdelal rešitev. Tu pa naj ministrski uradniki iz Beograda s celo armado zvedencev potujejo po celi državi, da si na licu mesta ogledajo razmere, ki so važne za dovoljenje vodne naprave. Koliko dragega časa bode potem poteklo in koliko stroškov bode veljale take komisije?! In vse to naj bi veljalo že za malenkostne naprave, ki imajo malo več kakor 100 kilovatov. Stroški teh poizvedb bo-

do v marsikaterem slučaju dosegli ali celo prekoračili stroške naprave same. Da je pri takih razmerah izkoriščanje vodnih sil in s tem združen razvoj našega narodnega gospodarstva izključen, ali vsaj silno oviran, je pač jasno.

Kakor zgoraj navedeno, so pri nas do sedaj dovoljenja za vodne naprave izdajala politična oblastva najnižje instance (okrajna glavarstva), na plovnih vodah in za naprave za proizvodnjo in prevajanje električne sile pa politična deželna oblastva. Proti razvrstitvi teh instanc ni bilo pri nas nikdar slišati pritožbe. Ni uvideti, zakaj bi tudi za naprej ne mogla veljati ista pristojnost. Našim okrajnim glavarjem bode po ustavi več ali manj odgovarjal srezki načelnik, dosedanjemu namestniku ozir. deželnemu predsedniku ali načelniku pokrajinske uprave pa veliki župan. Če je do sedaj te posle zadovoljivo lahko opravljal okrajni glavar oziroma načelnik pokrajinske uprave, bodo je tem lažje in tem bolj zanesljivo za naprej opravljali srezki načelnik in veliki župan, ki imajo ob strani svoje srezke oziroma pokrajinske skupščine, ter svoje srezke oziroma pokrajinske odbore. Člani teh skupščin in odborov, ki bodo navadno dobro poznali krajevne potrebe in razmere, bodo s svojim nasvetom lahko podprli uradovanje srezkih načelnikov in velikih županov. Vsled tega smemo po pravici pričakovati, da bodo srezki načelniki in veliki župani še boljše reševali taka vprašanja, kakor so jih dosedaj reševali okrajni glavarji in pokrajinski načelniki.

Čisto nerazumljiv je tudi velik skok, katerega napravi načrt zakona pri določevanju pristojnosti. Če gre za napravo, ki ima samo 99 do 100 kilovatov, tedaj sme to napravo brez ozira na to, za kakšne vode je predlagana, torej tudi za plovne in obmejne reke, dovoliti okrajni glavar, to je najnižja upravna instanca. Kakor hitro pa gre za vodno napravo, ki ima eden ali dva kilovata več, pa je treba že najvišje upravne instance v državi, to je ministrskega sveta, da da dovoljenje za to napravo, pa bodisi, da je naprava namišljena za popolnoma skrito gorsko vas ob nedostopnem gorskem potoku.

Če se pridržuje ministrskemu svetu ali pa narodni skupščini pravica, da dovoljuje naprave za izkoriščanje vodnih sil, tedaj se tako določilo protivi tudi ustavi in zgoraj navedenemu zakonu o razdelitvi države v oblasti in zakonu o oblasti samoupravi.

Pristojnost deliti po množini elementarne sile, s katero bi naj razpolagala naprava, je sploh popolnoma zgrešena. Pred vsem bi bilo treba izločiti zasebne vode ter prepuštili obrtnim oblastvom, da dovoljujejo take naprave po istih načelih, kakor vse druge obrte, tudi take, pri katerih ne pride vodna sila v poštev. Tu bi popolnoma zadoščevalo postopanje, katero predpisuje obrtni red za odobrenje gotovih obratnih naprav, zlasti takih, pri katerih se uporabljajo elementarne sile ali pa velika ognjišča. Tu so javni interesi dovolj varovani, ako državno oblastvo najnižje stopnje zabrani take naprave, ki bi utegnile biti nevarne ljudskemu zdravju in imetju.

Od javnih vod bi bilo treba izločiti predvsem vode, ki tvorijo državne meje ali pa so sposobne za

redni paroplovni promet. Pri vodah, ki tvorijo državne meje, je treba upoštevati tudi mednarodne odnošaje države. Ker pa zaslopa državo napram inozemstvu v prvi vrsti ministrstvo, bi bilo umestno, pridržati ministru za vode pravico, da izdaja dovoljenja za naprave, katere ufegej uplivati na tok in množino vode obmejne reke. Vode pa, ki so sposobne za redni paroplovni promet, imajo tudi pomen za širšo javnost, ne samo za prebivalstvo posameznega kraja, okraja ali pokrajine. Tudi tukaj bi torej kazalo pridržati ministru za vode kot osrednjemu upravnemu organu pravico, da dovoljuje naprave za izkoriščanje vode. Da bi zakon bil bolj jasan, bi kazalo v zakonu samem izcrpno navesti tozadevne vode. Poleg morja in večjih jezer bi prišle v poštev, kolikor sem jaz poučen, itak samo Temeš, Tisa, Donava, Drava od izliva do Legrada, Sava od izliva do Siska, Bojana in morda še Morava od izliva do tistega mesta, kjer se združita srbska in bolgarska Morava. Naprave za izkoriščanje vodnih sil na ostalih javnih vodah pa bi naj v manj važnih slučajih, torej vsaj do 1000 kilovatov v prvi instanci izdajala srezka oblastva, v važnejših slučajih, to bi bilo v slučajih, kjer gre za več kakor 1000 kilovatov, pa pokrajinska oblastva (veliki župani), v drugi oziroma v tretji instanci pa pokrajinska oblastva in ministrstvo za vode. Dalje bi morala biti odprta še pot pritožb na upravno sodišče in državni svet. Le tedaj, če bi se pristojnost uredila v tem smislu, smemo pričakovati, da se bodo taka vprašanja reševala s pravim razumevanjem, z upoštevanjem vseh krajevnih razmer, s primerno naglostjo in brez nepotrebnih stroškov. Le na ta način se bode pospešilo izkoriščanje vodnih sil in razvoj našega narodnega gospodarstva, v prvi vrsti naše industrije.

Več starega trgovskega duha!

Iz trgovskih krogov dravske doline.

Pred kratkim je neki tovariš na uvodnem mestu bral »levite« svojim tovarišem, ki se ne zavedajo svojih dolžnosti napram svojemu stanovskemu glasilu. Ti očitki so bili posebno na mestu za vse naše tovariše v dravski dolini, osobito pa še za našo centralo Maribor. Vzglede večjega mesta mora kot blesteča luč odsevati tudi na deželo, posebno intenzivno še na bližnjo okolico. V svojo veliko žalost moram priznati, da od te blesteče luči iz Maribora ne opazimo nič niti v neposredni bližini mesta, kaj šele v oddaljenih krajih. Torej, če ni videti odseva, ne more biti tudi luči, ali je pa tako slaba, da se je ne opazi.

Da v tem pogledu namreč sploh ni luči v Mariboru, to lahko opazimo, čim le pridemo v Maribor. Ako pride pristaš kake stranke iz dežele v Maribor in se vsede v kavarno, je prva njegova misel, ko dobi postrežbo, da vzame v roke svoj list, oziroma list svoje stranke. Če je človek na potu, se zgodi, da mu leži naš stanovski list doma ali še na pošti. Umestno je, da ga zanima čitati svoj list tudi v mestu, kjer je lahko preje na razpolago, kakor drugod. Pa kaj se mi je zgodilo? Posli so me zanesli v dve večji kavarni (»Velika kavarna« in »Centrala«), kjer se navadno shajajo trgovci iz mesta in dežele. Na zahtevo, dajte mi »Trgovski list«, me

